

Het jaar 2034. In een wereld waarin iedere handeling zichtbaar is,
ontwaakt een verborgen strijd om werkelijke vrijheid.

EEUWIG SCHAAK

roman

Madelon Beusink

BLAUWBURG WAL

EEUWIG SCHAAK

Eeuwig schaak
Madelon Beusink

ISBN 9789493340138

1e druk februari 2024

Redactie: Marielle Saegaert, Ilona van Hilst
Vormgeving: Eric Jan van Dorp
Auteursfoto: Marc Blommaert

Uitgeverij Blauwburgwal, Amsterdam
info@blauwburgwal.nl

Copyright©2024 Uitgeverij Blauwburgwal
Copyright©2024 Madelon Beusink

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd in welke vorm dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Madelon Beusink

**EEUWIG
SCHAAK**

BLAUWBURG WAL

“Every generation imagines itself to be more intelligent than the one that went before it, and wiser than the one that comes after it.”

– George Orwell

MAANDAG 6 NOVEMBER 2034

PROLOOG

Een kort knikje betekende akkoord, even schudden was afkeuring. Alma kon de inschatting inmiddels al na een enkele blik op haar scherm maken. Haar beoordeling bepaalde of iemand zou worden beloond, of dat er op basis van wat ze zag – en de bijbehorende Score – correctie nodig was. Dat laatste kwam minder vaak voor, waardoor ze het grootste gedeelte van de dag haar hoofd licht op en neer bewoog. Ze voelde er niets bij, dit was gewoon wat ze moest doen. Alle cases die voorbijkwamen waren natuurlijk al eerder beoordeeld door het systeem, maar om het zelflerend vermogen te stimuleren en te checken werd een op de honderdduizend cases ook nog eens door Alma of een van haar vele collega's beoordeeld.

Ze wist niet beter dan dat ze haar dagen bij SCIM sleet. Was ze niet thuis, dan was ze hier. Dag in dag uit was ze achter haar bureau te vinden met naast, voor en achter haar personen die dezelfde verantwoordelijkheid droegen als zij, waardoor ze omringd werd door ja-knikkende gestalten die ze niet van naam kende.

Alma lag weer op schema om dagwinnaar te worden, haar lichte competitiedrang maakte dat ze fanatiek doorging. Ze zat net in een fijne flow toen haar scherm plots zwart werd en er in de rechterbovenhoek een digitale klok verscheen die begon af te tellen. Alma zuchtte, ze wist wat dit betekende. Vrijwel tegelijk met iedereen om haar heen schoof ze haar stoel naar achteren en stond op om naar de Grote Zaal te gaan. Ze had helemaal geen zin om weer naar een toespraak te luisteren. Het liefst werd ze met rust gelaten, zodat ze haar werk kon doen en verder nergens over hoefde na te denken. Deze voortdurende onverwachte onderbrekingen haalden haar steeds opnieuw uit haar concentratie, waardoor ze straks weer van voren af aan kon beginnen met het vinden van een ritme.

Ze was zo in gedachten verzonken dat ze tegen iemand aanbotsde. Ze vloekte zacht en keek geïrriteerd omhoog, recht in de donkere ogen van de knappe, lange jongen die zich naar haar had omgedraaid. Ze keken elkaar net wat langer aan dan de situatie rechtvaardigde, waardoor Alma een vreemde tinteling, die ze niet goed kon plaatsen, door haar lijf voelde trekken. Het moment duurde slechts enkele seconden. Achter hen werd er dwingend geduwd ten teken dat ze door moesten lopen, wat ze deden. Hij keek nog een keer naar haar voor hij definitief werd meegezogen in de stroom van mensen die zich allemaal in dezelfde richting bewogen. Gedwee liet ook Alma zich meevoeren.

Het grote podium bevond zich links van haar; felle lampen beschenen het publiek. Lange rijen stoelen boden ruimte aan de honderden mensen die door de verschillende ingangen naar binnen stroomden en zwigend hun plek vonden. Alma sloeg rechtsaf, naar boven. Ze merkte dat ze onbewust de rijen naast haar scande en naar de jongen zocht. Het vreemde, maar toch ook prettige gevoel dat hij haar had gegeven, had iets in haar losgemaakt, iets wat ze nog niet kende. Hoezo was hij haar niet eerder opgevallen? Opeens haakte haar blik zich in de zijne. Hij zat een aantal stoelen links van waar ze liep. Zijn gezicht had een neutrale uitdrukking, maar in zijn ogen meende ze iets van verbazing te ontwaren. Of was het herkenning? Nerveus glimlachte ze, hem ondertussen scannend.

Twee rijen achter hem nam ze plaats, op een stoel vlak naast het gangpad. Ze zocht hem op Primer op en zijn profiel verscheen. Daan heette hij. Geroutineerd checkte ze de belangrijkste gegevens en scrolde toen meteen door naar hun MatchRate, waar ze zag dat hun compatibiliteitsscore vrij laag was. Helaas, dit zou kansloos zijn. Ze slaakte een diepe zucht. Hoezo voelde ze nu teleurstelling? Ze kende die hele gast niet. Ondanks het duidelijke oordeel van Primer kon ze niet laten hem af en toe een schuine blik toe te werpen. Daan keek meerdere keren over zijn linkerschouder naar achteren, waardoor hun blikken zich een aantal

keer kruisten. Zijn glimlach was verleidelijk. Er was een onverklaarbare aantrekkingskracht die ze duidelijk allebei voelden, waar zij haast ongemakkelijk van werd.

Ze schrok op van een zachte hand op haar schouder en glimlachte toen ze zag wie er naast haar stonden. Ze keek omhoog naar de al wat oudere Alexander en Emma, het rustige en lieve koppel met wie ze haar huis deelde. Het waren vriendelijke mensen die alles samendeden en bij wie ze zich zeer op haar gemak voelde. Ze legde haar hand even over die van Emma, die na een liefdevol kneepje verder de trap opliep. Alma zag dat het steeds moeilijker voor ze werd. Beiden liepen gebogen en Emma zocht steun bij elke stoel waar ze langs schuifelde. Alexander omsloot stevig haar andere hand.

Plotseling klonk er harde muziek door de zaal. Alma ging met een schok recht op haar stoel zitten. Wie nog niet zat, haastte zich om nog een plekje te bemachtigen. Het geroezemoes verstomde. De aanwezigen wachtten in spanning op wat komen ging.

Zo eens in de week werd iedereen binnen SCIM gesommeerd naar de Grote Zaal te komen, meestal om te luisteren naar een toespraak van een van de leiders van het bedrijf. Maar ze hadden deze hele exercitie twee dagen geleden ook al gedaan, dus Alma vroeg zich af wat de reden kon zijn van deze bijeenkomst die de geruststellende routine had onderbroken.

Net zo plotseling als dat de muziek was gestart, werd het stil. Een kort moment was het volledig donker in de zaal, waarna een spotlight aansprong die het podium verlichtte. Als uit het niets stond daar Spinns. Alma zoog haar adem naar binnen. Spinns! Die liet zich maar zelden zien. Om haar heen klonk opgewonden gefluister, wat abrupt stopte toen Spinns zijn hand in de lucht stak om de menigte tot stilte te manen, waarna hij op zijn zelfverzekerde maar rustige manier het woord nam.

‘Het is mij weer een genoegen om hier te zijn, mooie mensen. Het vervult me telkens opnieuw met een diep gevoel van trots om zovelen van jullie samen te zien. De mensen die daadwerkelijk

het verschil maken samen in een ruimte. Ik wil jullie allereerst bedanken voor al jullie inzet en harde werk!’ Hij pauzeerde en er klonk een daverend applaus.

Langzaam liep de man met zijn typische, licht gebogen houding heen en weer over het podium, volledig op zijn gemak en duidelijk in zijn element. Hij keek rond en knikte voldaan. Als grondlegger van SCIM was Spinns een van de meest invloedrijke personen van deze tijd en Alma voelde zich trots en dankbaar dat zij een van de uitverkorenen was om voor hem te werken. De waardering voor het werk dat ze deden werd wekelijks geuit tijdens toespraken, maar nooit eerder door Spinns zelf. Het werd misstilt in de zaal toen hij opnieuw het woord nam.

‘Zoals jullie weten behoeft een veilige samenleving continue waakzaamheid. Dat is wat wij kunnen bieden, dat is wat wij samen bewerkstelligen. Dat is onze kracht en dat is exact de reden waarom het nu zo goed gaat in onze wereld. Er is rust, orde en structuur. Wij kunnen nu leven vrij van angsten en onzekerheden, omdat we er altijd voor zorgen dat we de chaos te slim af zijn. Wij anticiperen en zitten daarom nooit stil. Dat is een belangrijke les die ik een ieder van jullie vandaag wil meegeven. Leun nooit achterover, maar blij jezelf te allen tijde uitdagen. Zoek het ongemak op. Waar het schuurt, daar ligt het goud. Neem het leven nooit voor lief, want niets is vanzelfsprekend. Blijf jezelf afvragen wat realiteit is: wat is er nog echt? Durf jezelf te bevragen, mogelijk komt er een antwoord uit onverwachte hoek. Want wat betekent vrije wil in een wereld waarin grenzen zijn vastgesteld, maar waarbinnen verder alles mogelijk is?’

Spinns keek glimlachend omhoog en gaf een kort knikje, waarop de lichten doofden. Het was opnieuw aardedonker en doodstil in de zaal, iedereen leek zijn adem in te houden in gespannen afwachting op wat komen ging.

‘Wees altijd voorbereid op hetgeen je niet verwacht.’

Alma hoorde Spinns’ stem nu plotseling van heel dichtbij.

‘Jullie zijn allemaal bijzonder. Maar onder jullie zijn er die an-

ders zijn. Die extra ervaringen met zich meebrengen, ook al zijn ze zich hier zelf niet altijd van bewust. Ik wil dat je kijkt naar je rechterarm. Allemaal! Kijk naar je arm!' Alma deed wat haar werd opgedragen.

'Als je daar iets ziet, ga dan staan. Alleen als er wat te zien is op je arm, dan ga je nu staan!' Spinns klonk opgewonden.

Alma zag tot haar verbazing op haar rechteronderarm een felgroen vierkantje oplichten. Ze werd van meerdere kanten aangeikt en ze stond vertwijfeld op. De zaal was nog steeds aarde-donker op het lichte schijnsel van drie kleine groene vierkantjes na. De lampen sprongen aan, het duurde even voordat haar ogen weer aan het licht gewend waren. Na een tijdje keek Alma om zich heen. Ze zag honderden mensen haar aanstaren, waardoor ze zich opgelaten en ongemakkelijk voelde. Ze keek rond, er waren toch nog andere groene lichtjes geweest?

Een paar rijen voor haar stond een knap meisje met donkerbruin haar, Alma kende haar niet. Maar haar blik bleef hangen bij de jongen. Het was Daan. Ze zag hem ook vragend om zich heen kijken, tot zijn blik de hare vond. Alma stond als aan de grond genageld. Wat had dit allemaal te betekenen?

Uit het niets voelde ze een hand op haar linkerschouder en Alma draaide geschrokken haar hoofd. Het was Spinns die naast haar stond en hij keek haar met zijn blauwe ogen over zijn kleine ronde brillette strak aan.

'Hallo, Alma. Goed je weer te zien,' fluisterde hij, haast onhoorbaar. 'Je hebt al een keer laten zien waar je allemaal toe in staat bent. Ben je klaar voor een nieuwe ronde?'

TWEE MAANDEN EERDER

I

Met gesloten ogen richtte Alma zich versuft op en bewoog automatisch haar hand langs de zijkant van haar bed. Een hard geluid had haar bruut uit een diepe slaap gewekt. Er klonken wat piepjes en op de muur recht tegenover haar verscheen een scherm waarop groene cijfertjes onafgebroken versprongen.

Ze wreef in haar ogen en registreerde geroutineerd de belangrijkste indicatoren van haar VitalityCheck: het was vrijdag 8 september 2034, ze had lang genoeg maar wel wat onrustig geslapen, haar eerste afspraak van vandaag startte over een uur en haar temperatuur was 36,9 graden. En sinds gisteravond had ze er vier nieuwe vrienden bij op Primer, wat werd aangeduid door een groene en blij kijkende smiley. Ze trok echter haar wenkbrauwen op bij het zien van haar SocialScore, oftewel, haar Score. De smiley daarnaast was oranje en keek beduidend minder vrolijk, het bijbehorende cijfer wees knipperend een getal aan tussen de zevenenzestig en zeventig.

Terwijl ze haar deken terugvloog, haar voeten op de koude vloer zette en haar hoofd liet hangen voor ze haar haren met een wilde zwaai naar achteren gooide, bedacht ze zich geïrriteerd dat ze hier vandaag eindelijk eens wat aan moest gaan doen. Want deze daling zette nu al een paar dagen door. Misschien kon ze na haar werk wat van de vragen beantwoorden waar ze de afgelopen dagen al meerdere meldingen over had binnengekregen, maar waar ze tot nu toe nog geen tijd voor had gehad. Of eigenlijk... ze had ze genegeerd, omdat ze er geen zin in had.

Geroutineerd trok ze haar mooie zwarte broekpak aan, ze koos een paar sexy hakken en probeerde haar donkerbruine krullen wat te temmen in een hoge staart. Ze liep van haar lichte, lege slaapkamer naar de aangrenzende keuken. Toen ze een jaar geleden deze vrij ruime woning toegewezen had gekregen vanwege

haar goede prestaties en Score, was ze in eerste instantie blij en trots geweest. Het voelde als een grote stap om voor het eerst alleen te gaan wonen. Niet langer bij haar ouders in het kleine huis in de buitenwijk, dat ze hadden moeten delen met al die anderen. Daar had ze het ondanks alles naar haar zin gehad, haar ouders waren de liefste mensen die zonder twijfel hun best hadden gedaan het haar in haar jeugd aan niets te laten ontbreken. Ze waren wel een beetje naïef misschien, maar dat kon ze hen amper kwalijk nemen aangezien ze ergens eind vorige eeuw waren geboren toen de wereld er nog compleet anders uitzag.

Diep vanbinnen koesterde ze al langer het verlangen iets voor zichzelf te hebben, om haar eigen keuzes te kunnen maken en zelfstandig te zijn. Zeker ook omdat zij en haar ouders over een aantal belangrijke zaken zo fundamenteel van mening verschilden, door diezelfde naïviteit van ze. Maar nu ze hier woonde, met enkel haar strakke en drukke werkritme – en de toch wat eenzame avonden, die voornamelijk bestonden uit het luisteren of kijken naar News United of Unity om de volgende ochtend weer alleen wakker te worden –, miste ze toch ergens ook hun warmte en aanwezigheid. Niet alleen van haar vader en moeder, maar zeker ook van mevrouw Jones met haar mooie stem, haar vaak lieve woorden en haar prachtige verhalen. De leefruimte daar was weliswaar een stuk beperkter geweest, in de grijze blokkendoos die tot woning was bestempeld, maar ze had altijd genoten van het gezelschap, het rumoer en de muziek uit een ouderwetse radio die zacht op de achtergrond klonk.

Met een zucht pakte ze een handjevol pillen die ze innam terwijl ze op Primer langs de vele berichten en filmpjes scrollde. Voor haar ogen verschenen de stralende gezichten van haar mooie vrienden. Ze ging naar haar eigen profiel en haar gezicht verscheen in beeld, een knap jong gelaat met donkere ogen die helder keken. Snel deed ze wat lippenstift op en vrijwel direct ontving ze virtueel van meerdere kanten complimenten, waardoor ze zich ogenblikkelijk beter voelde. Ze glimlachte toen ze zag

dat haar Score met een punt steeg. Haar wat sombere gedachten maakten plaats voor een energiek gevoel en zin in wat de dag zou brengen. Dit moest ze zien vast te houden.

Al zou vandaag waarschijnlijk niet heel anders zijn dan gisteren, of alle dagen daarvoor, toch verheugde ze zich er op haar collega's te zien en aan het werk te gaan. Ze was nu volwassen, zo relativeerde ze, daar hoorden deze gevoelens en onzekerheden nou eenmaal bij. En waarom zou ze klagen? Ze had een eigen huis, haar VitalityCheck was goed, ze had een baan bij het meest prestigieuze bedrijf ter wereld en een lieve familie die ze kon zien wanneer ze wilde; wat ook niet vanzelfsprekend was. Alles klopte in haar leven, er was geen enkele reden om ontevreden te zijn. Alma slaakte een zucht, keek nog een keer in de spiegel die bij de voordeur hing, streek een eigenwijze krul uit haar gezicht en stapte zelfverzekerd de koele ochtendlucht in.

Buiten pakte ze zoals elke ochtend een van de elektrische stepjes die voor haar huis geparkeerd stonden. Ze koos ervoor de historische route naar kantoor te nemen die haar langs het oude centrum leidde, waar de donkere grachten, bruggetjes en oude panden deden denken aan lang vervlogen tijden. Elke ochtend genoot ze ervan buiten te zijn, zeker nu het voor de verandering eens niet regende, hoewel de wolken zich in de verte alweer samenpakten.

Niet veel later was ze waar ze moest zijn. Het statige kantoorpand aan de gracht maakte nog altijd indruk op haar. Ze checkte haar step uit en liep opgewekt naar de massieve deuren die haar na het scannen van haar ogen toegang gaven tot de enorme marmeren ontvangsthal. Zoals altijd spraken hier de leiders van SCIM op grote schermen over de goede dingen die ze samen hadden bereikt en waar ze als collectief allemaal toe in staat waren. Ze was trots. Ze was pas eenentwintig, maar was al binnen bij een van de meest vooraanstaande en gewilde werkgevers van het land, of beter gezegd, van de wereld. Het was een lang traject geweest met haast ontelbaar veel testen, gesprekken en onderzoeken, maar

ze was aangenomen. Haar verleden, school- en sportprestaties, met wie ze omging, waar en met wie ze woonde, alle gespreksverslagen, niets van dat alles was een belemmering geweest om hier te werken. Het was een zenuwslopende periode, maar met elke ronde die ze verder kwam, steeg haar vertrouwen. Meer dan eens was ze bang geweest dat haar vader of moeder iets verkeerd zou zeggen of doen, maar ze hadden overal perfect antwoord op gegeven en ook hun volledige medewerking aan het onderzoek verleend. Niemand die ze kende was het tot nu toe gelukt om tot dit bastion door te dringen.

Hoewel ze wel wat meer enthousiasme had verwacht, hadden haar ouders haar een knuffel gegeven en liefdevol toegesproken. ‘Zolang jij maar gelukkig bent, kind. Dat is het enige dat voor ons telt,’ zo klonk hun bescheiden maar liefdevolle felicitatie.

Bij binnenkomst kreeg ze altijd het gevoel alsof ze vleugels had. De ruimte, de verlichting, de zachte muziek op de achtergrond en de mooie inspirerende woorden van De Club misten hun uitwerking niet. Boven de blauwverlichte balie stond in grote lichtgevende letters: SCORE IMPROVE MONITOR met daaronder in een sierlijk lettertype: *We keep an eye on you.*

Een hand op haar schouder deed haar opschrikken uit haar overpeinzingen en ze draaide zich lachend om, ze kon wel raden wie er achter haar stond.

‘Jo, Allie! Hoe is ’t? Goed je te zien. Mooi berichtje deelde je vanmorgen. Sluit ik me natuurlijk weer helemaal bij aan.’

Het was Suzan, de collega met wie ze de afgelopen maanden steeds intensiever contact had gehad. Ze was iets ouder dan Alma en leek haar op veel fronten altijd net een stapje voor te zijn. Alma voelde zich vaak wat onbeholpen en onzeker wanneer Suzan in de buurt was, maar probeerde dit niet al teveel te laten blijken. Ze was allang blij dat ze steeds meer aansluiting leek te vinden met collega’s, en door Suzan leerde ze snel veel nieuwe mensen kennen. Daarnaast wist Suzan altijd over iedereen wel een smeug of interessant verhaal te vertellen, wat naast heerlijke gesprekken,

voor Alma zorgde voor een voorsprong op haar lichting.

‘Dank je! En wat zie jij er vandaag weer mooi uit, Suzy. Wat heb je daar?’

Suzan droeg haar kastanjebruine haar in een strakke bob en had haar lippen felrood gestift. Om haar pols zat een brede armband die Alma niet eerder had gezien. Er knipperden lampjes op, in verschillende kleuren.

‘Nou, wat lief van je, dank. Dit is denk ik iets heel vets, ze noemen het de OpenMind. Ik mag er eigenlijk ook nog niet zoveel over zeggen, behalve dat ik het van hierboven heb gekregen. Mij is verzocht het te dragen, dus ik zal er vast binnenkort meer over horen. Het heeft te maken met een soort algoritme ofzo en dat je hiermee dan kan zien wat anderen denken. Ik weet het ook niet precies, maar het klinkt weer als een lekkere gadget, toch?’

Suzan deed haar arm omhoog en tikte met haar vrije hand kort op het schermje.

‘Kijk,’ zei ze, ‘als ik dit nu zo aanzet, dan zou ik wat binnen moeten krijgen over jou. Hier, zie je wel?’

Alma zag een oranje streep op het scherm verschijnen.

‘Kijk nou! Zie je, er komt al iets!’ Grijnzend keek Suzan Alma aan. ‘Het heeft onder andere te maken met jouw frequentie ofzo, die is natuurlijk bij iedereen weer anders. Het schijnt ook dat er een betere manier is om dit te gebruiken, daar ben ik nog niet helemaal achter. Dit is pas een eerste versie waarschijnlijk. Maar het blijft een vet idee, toch? En niet veel mensen kunnen zeggen dat ze er een hebben.’

Alma knikte bewonderend. Hoe had Suzan dit nu weer voor elkaar gekregen?

Al pratend liepen ze naar boven, naar de grote lichte ruimte waar vele bureaus naast en tegenover elkaar stonden. De zitplaatsen werden van elkaar gescheiden door half doorzichtige plastic schermen en op elk bureau stond een enorm beeldscherm. Alma zei haar vriendin vluchtig gedag en ging naar haar plek, vrijwel in het midden van de ruimte. Suzan zat wat meer richting het raam,

omdat zij natuurlijk al langer bij SCIM werkte.

Op het moment dat Alma plaatsnam werd het systeem automatisch geactiveerd: het beeldscherm sprong aan en in de rechterbovenhoek ging een timer lopen die begon af te tellen. Een voor een verschenen haar taken op het scherm en Alma begon deze zorgvuldig en geconcentreerd af te werken. Het was de ideale manier om haar gedachten te stoppen, want ze hoefde nergens anders meer aan te denken dan aan wat er van haar werd gevraagd.

Haar werk bestond uit het beoordelen van Scores van de mensen die voor haar op het scherm verschenen. Van iedere persoon was in een oogopslag duidelijk waar nog aandacht aan diende te worden besteed en waar niet of niet volledig werd voldaan aan de gestelde norm. De richtlijnen op basis waarvan Alma de beoordeling deed waren simpel en duidelijk en wanneer het nodig was werden mensen meteen geïnformeerd dat hun SocialScore te laag was. Dan kregen ze kort de tijd om deze te verbeteren. In het ergste geval kon Alma adviseren tot het opleggen van een straf, de Penalty. Concreet betekende dit vaak dat vrienden of mensen die contact hadden met deze persoon werden geïnformeerd over de lage Score, zodat zij het contact tijdelijk zouden verbreken, aangezien dit een negatieve invloed zou hebben op hun eigen Score. Als je een Penalty had kon je ook niet langer gebruikmaken van alle gratis voorzieningen, zoals vervoer en restaurants en je werd gekort op de hoeveelheid toegekende Qoins; wat het leven aanzienlijk bemoeilijkte. Dit was wel het uiterste middel en hoefde gelukkig niet heel vaak te worden toegepast. Het was meestal wel erg effectief en Alma was altijd blij als ze zag dat mensen zich weer actief gingen inzetten voor de samenleving, waar uiteindelijk iedereen bij was gebaat.

Alma zat pas in Niveau Een, het beoordelingsteam. Dit was het eerste van de vijf Niveaus die er binnen SCIM waren. Suzan had Niveau Twee al bereikt, wat inhield dat zij de straffen en be-

loningen mocht toekennen op basis van eerdere beoordelingen. Vervolgens was er de afdeling die nieuwe technologieën voor de opsporing van mensen ontwikkelde en een afdeling voor het maken van nieuwe algoritmes en innovatie. Ten slotte was er het Vijfde Niveau, daar zaten de mensen die verantwoordelijk waren voor de strategie en toekomstvisie van SCIM. Slechts een enkeling was het sinds de oprichting van SCIM gelukt om dit laatste Niveau te bereiken op basis van eigen prestaties. Niemand wist precies wie de mensen waren die hier samenkwamen, alleen dat dit het enige Niveau was dat geregeld contact onderhield met de Club van Tien: de zichtbare en wat meer bekende leiders die regelmatig naar buiten traden met alle nieuwe innovaties en technieken.

Er was ergens ook nog een geheel andere tak van het bedrijf, waar men zich niet bezighield met beoordelen, belonen, straffen en innoveren, maar meer met alles wat verband hield met de interne organisatie en de communicatie over SCIM naar buiten. Daar hield Alma zich afzijdig van. Het was haar ambitie om uiteindelijk door te stromen naar de toplaag binnen SCIM, maar daar was ze beslist niet de enige in. Wereldwijd bestond Niveau Een uit ongeveer driehonderdduizend medewerkers, dus moest ze zich op een meer dan uitzonderlijke manier zien te onderscheiden om überhaupt promotie te kunnen maken. Tot op heden was dit haar nog niet bepaald gelukt. Hoewel ze precies wist op basis waarvan er een verlaging van de Score plaatsvond, bleek het in de praktijk toch moeilijk om die van haarzelf boven de tachtig te houden. Meestal kwam het doordat ze bijvoorbeeld vergat zich te registreren voor alle meetings en lezingen die ze bijwoonde, of ze was door gemakzucht te weinig actief binnen online groepen. Daarnaast had ze maar weinig vrienden met echt hoge Scores, afgezien dan van Suzan, wat natuurlijk ook niet meehielp. Er was dus nog wel wat werk aan de winkel, maar ze liet zich niet ontmoedigen.

Zoals elke dag vloog de tijd voorbij en voor ze er erg in had was het alweer middag en bevond Alma zich tussen haar enthousiast klappende collega's in het enorme auditorium met het indrukwekkende koepeldak. Met rode wangen van inspanning luisterde ze naar de geweldige, energieke en opzweepende toespraak van Elisabeth Carter, haar grote voorbeeld.

'Vergeet niet waar we vandaan komen! En waar we nu staan! Jullie maken het mogelijk dat er gelijkheid is. Dat iedereen kan wonen, werken, leven! Dat we beschermd zijn en niet ziek worden. Dat we voor elkaar zorgen en elkaar in de gaten houden. Dat we het goed hebben, allemaal. Dat is aan jullie te danken. Dus dank je wel, uit de grond van mijn hart. Wees trots dat je hier bent. Door jou is de wereld een stuk mooier en gelijkjer. Besef dat! Draag dat uit. En zorg dat diegenen om jou heen die dit nog niet zien, het ook gaan snappen. Zorg voor elkaar en houd elkaar in de gaten! Als jullie voor de wereld zorgen, dan zorgen wij voor jullie. Dank je wel!'

De zaal barstte bijna uit z'n voegen door het daverende applaus dat volgde en Alma stond op haar stoel te klappen tot haar handen er pijn van deden. Wat een inspiratie, wat een fantastische aanmoediging om harder te werken, nog beter haar best te doen, haar Score omhoog te brengen en nog meer mensen te kunnen helpen een beter en, belangrijker, gelukkiger mens te worden. Gloeiend en vol adrenaline verliet ze de zaal, nadat ze haar ogen had laten scannen zodat deze bijeenkomst in ieder geval wel goed werd geregistreerd. Haar Score tikte zowaar bijna de tachtig weer aan.

Nu ze de energie weer voelde stromen, besloot ze spontaan om vandaag bij haar ouders langs te gaan. Haar vader Bram had haar een paar dagen geleden een berichtje gestuurd waarin hij aangaf dat haar moeder Sophie en hij een nieuwe woning toegevoegd hadden gekregen. Het nieuwe huis was een stuk centraler gelegen, op nog geen tien minuten van waar Alma woonde. Het ging zelfs om een zelfstandige woning, een enorme verbetering

ten opzichte van die troosteloze blokkendoos. Alma realiseerde zich dat dit heel waarschijnlijk te maken had met het feit dat zij bij SCIM werkte, wat haar vervulde met trots. Ze was blij dat ze op deze manier wat terug kon doen voor haar ouders, die ondanks alle zware jaren die achter ze lagen, op de een of andere manier toch altijd voor de moeilijke weg leken te kiezen. Ze keek ernaar uit om ze te zien en dit fijne nieuws met ze te vieren.

Hoe voorbeeldig haar ouders zich naar de buitenwereld ook gedroegen, Alma wist dat ze diep vanbinnen weerstand voelden bij hoe hun leven nu grotendeels voor hen werd bepaald; zo hadden ze haar wel eens toevertrouwd. Dit grote twistpunt tussen haar en haar ouders bleef maar terugkomen. Alma weet het maar aan het feit dat ze geen enkel benul leken te hebben van hoe de wereld sinds de jaren tachtig was veranderd en hoe alles werkelijk in elkaar stak. Hoe was het mogelijk nog ontevreden te zijn in een wereld waarin werkelijk alles voor je werd geregeld? Waar je een inkomen en een woning kreeg toegewezen, waar je gratis werd beschermd tegen nare ziektes en slechte invloeden? Ze kon zich de periode van voor de crisis nog goed herinneren, hoe jong ze ook was geweest. Ze had zich voorgenomen dat ze voor geen goud terugging naar dat onzekere en onbeschermd bestaan.

Inmiddels buiten zocht Alma hoofdschuddend naar een step. Net toen ze weg wilde rijden zag ze vanuit haar ooghoek iemand die naar haar leek te staren. Instinctief keek ze terug. In de schaduw, een paar meter links van de ingang van SCIM, stond een man. Hij leunde nonchalant tegen de muur, waardoor hij opviel tussen de zich haastig voortbewegende mensen. Hij was gekleed in oude bruine kleding, had een smoezelige baard en zag er onverzorgd uit, maar zelfs vanaf deze afstand kon Alma zien dat hij haar met zijn diepblauwe ogen indringend aankeek.

Een rilling trok door haar heen, maar toch bleef ze staan. Het was alsof hij haar iets duidelijk probeerde te maken. Na een tijdje herpakte ze zichzelf en maakte haar blik los. Zo snel ze kon reed ze weg, zonder om te kijken.